

(၁) (၂) (၃) (၄) (၅) (၆) (၇) (၈) (၉) (၁၀) (၁၁) (၁၂) (၁၃) (၁၄) (၁၅) (၁၆) (၁၇) (၁၈) (၁၉) (၂၀)
 (၂၁) (၂၂) (၂၃) (၂၄) (၂၅) (၂၆) (၂၇) (၂၈) (၂၉) (၃၀) (၃၁) (၃၂) (၃၃) (၃၄) (၃၅) (၃၆) (၃၇) (၃၈) (၃၉) (၄၀)
 (၄၁) (၄၂) (၄၃) (၄၄) (၄၅) (၄၆) (၄၇) (၄၈) (၄၉) (၅၀) (၅၁) (၅၂) (၅၃) (၅၄) (၅၅) (၅၆) (၅၇) (၅၈) (၅၉) (၆၀)
 (၆၁) (၆၂) (၆၃) (၆၄) (၆၅) (၆၆) (၆၇) (၆၈) (၆၉) (၇၀) (၇၁) (၇၂) (၇၃) (၇၄) (၇၅) (၇၆) (၇၇) (၇၈) (၇၉) (၈၀)
 (၈၁) (၈၂) (၈၃) (၈၄) (၈၅) (၈၆) (၈၇) (၈၈) (၈၉) (၉၀) (၉၁) (၉၂) (၉၃) (၉၄) (၉၅) (၉၆) (၉၇) (၉၈) (၉၉) (၁၀၀)

အ တိ ဖြ သုတ်

(((၅၁) နသုတ်))

စ ဇ္ဇ ဒါ န

၃၁၃
 ၈

`` ၅၁ နသုတ် ``

(အ တိ ဣ သု တ်)

ရဟန်း တို့ မိန်း မဖြစ် စေ၊ ယောကျ်ား ဖြစ် စေ၊
လူဖြစ် စေ၊ ရဟန်း ဖြစ် စေ၊ မပြတ်ဆင်ခြင်အပ် သော
အကြောင်း တို့သည် ငါး မျိုး တို့တည်း ။

အဘယ် ငါး မျိုး တို့နည်း ဟူမူ -

`` (ငါသည်) အိုခြင်း သဘော ဂိုဏ်း၊ အိုခြင်း သဘော
ကို မလွန်ဆန် နိုင် ချေ `` ဟူ၍ မိန်း မဖြစ် စေ၊ ယောကျ်ား ဖြစ်
စေ၊ လူဖြစ် စေ၊ ရဟန်း ဖြစ် စေ မပြတ်ဆင်ခြင်အပ်၏ ။

`` နာခြင်း သဘော ဂိုဏ်း၊ နာခြင်း သဘောကို
မလွန်ဆန် နိုင် ချေ `` ဟူ၍ မိန်း မဖြစ် စေ၊ ယောကျ်ား ဖြစ်
စေ၊ လူဖြစ် စေ၊ ရဟန်း ဖြစ် စေ မပြတ်ဆင်ခြင်အပ်၏ ။

`` သေခြင်း သဘော ဂိုဏ်း၊ သေခြင်း သဘောတရား
ကို မလွန်ဆန် နိုင် ချေ `` ဟူ၍ မိန်း မဖြစ် စေ၊ ယောကျ်ား ဖြစ်
စေ၊ လူဖြစ် စေ၊ ရဟန်း ဖြစ် စေ မပြတ်ဆင်ခြင်အပ်၏ ။

`` ငါ၏ ချစ်အပ်မြတ် နိုး အပ် သော အရသာ လုံး တို့
နှင် ဂွင်ကွဲကွဲ ရခြင်း ၊ သေကွဲကွဲ ရခြင်း သည် ဖြစ် ချေမည် `` ဟူ
၍ မိန်း မဖြစ် စေ၊ ယောကျ်ား ဖြစ် စေ၊ လူဖြစ် စေ၊ ရဟန်း
ဖြစ် စေ၊ မပြတ်ဆင်ခြင်အပ်၏ ။

“ (ငါသည်) ကံသ ဝလျင် မိ မိ ဥစ္စ ဝ ဂြို၏ ၊ ကံ၏အ မေ့ခံဖြစ်၏ ၊
 ကံသ ဝလျင်အ ကြော ဝင်း ၊ ဂြို၏ ၊ ကံသ ဝလျင်အ ဆွေအ မျိုး ၊ ဂြို၏ ၊ ကံသ ဝ
 လျင်ကိုး ကွယ် မိ ခို ရ ဝ ဂြို၏ ၊ ကော ဝင်း သည်ဖြစ် စေ ၊ မ ကော ဝင်းသည်
 ဖြစ် စေ ၊ ငါပြုမိ သေ ဝကံ၏အ မေ့ခံသ ဝဖြစ် ရ ပေ မည် “ ဟူ၍ မိန်း
 မဖြစ် စေ ၊ ယေ ဝကိုး ဖြစ် စေ ၊ လူဖြစ် စေ ၊ ရဟန်း ဖြစ် စေ ၊
 မပြတ်ဆင်ခြင်အပ်၏ ။

ရဟန်း တို့အဘယ်အကျိုး ထူး ကို ဝွဲ၍ “ (ငါသည်) အိုခြင်းသဘော
 ဂြို၏ ၊ အိုခြင်း သ ဘော ဝကို မလွန်ဆန် နိုင် ချေ “ ဟူ၍ မိန်း မ ဖြစ်
 စေ ၊ ယေ ဝကိုး ဖြစ် စေ ၊ လူဖြစ် စေ ၊ ရဟန်း ဖြစ် စေ မပြတ်
 ဆင်ခြင်အပ်သနည်း ၊

ရဟန်း တို့သက္ကဝါတို့အား ပျိုရွယ်ချိန် ခွဲ ပျိုရွယ် မ ဝန်ယစ်ခြင်း
 ဂြို၏ ၊ ယင်း ပျိုရွယ် မ ဝန်ယစ်ခြင်း ဖြင့် မေ့ လော ဝယစ် မှူး ကုန်သေ
 သက္ကဝါတို့သည်က ဝယ ဒု စ ဝိုက်ကိုပြုကျင့်ကုန်၏ ၊ ဝစီ ဒု စ ဝိုက်ကိုပြုကျင့်
 ကုန်၏ ၊ မ နေ ဝ ဒု စ ဝိုက်ကိုပြုကျင့်ကုန်၏ ၊ ထို (အိုခြင်း) အ ကြောင်း
 ကို မပြတ်ဆင်ခြင် သေ ဝထိုသူအား ပျိုရွယ်ချိန် ခွဲ ပျိုရွယ် မ ဝန်ယစ်ခြင်း
 သည်အချင်း ခပ်သိမ်း မှုလည်း ပျောက်ကင်း ၏ ၊ ခေါင်း ပါးခြင်း
 မှုလည်း ဖြစ်၏ ။

ရဟန်း တို့ ဤအကျိုး ထူး ကို စွဲ၍ ၊ `` ငါသည်အိုခြင်း သဘော
ရှိ၏ ၊ အိုခြင်း သဘောကို မလွန်ဆန် နိုင် ချေ `` ဟူ၍ မိန်း မဖြတ်စေ
ယောကျ်ား ဖြစ်စေ ၊ လူဖြစ်စေ ၊ ရဟန်း ဖြစ်စေ မပြတ်ဆင်ခြင်
အပ်၏ ။

ရဟန်း တို့ အဘယ်အကျိုး ထူး ကို စွဲ၍ `` ငါသည် နာခြင်း သဘော
ရှိ၏ ၊ နာခြင်း သဘောကို မလွန်ဆန် နိုင် ချေ `` ဟူ၍ မိန်း မဖြတ်
စေ ၊ ယောကျ်ား ဖြစ်စေ ၊ လူဖြစ်စေ ၊ ရဟန်း ဖြစ်စေ မပြတ်ဆင်
ခြင်အပ်သနည်း ။

ရဟန်း တို့ သက္ကဝါတို့အား အနာကင်း ချိန်ဋ္ဌအနာကင်း မှ
မာန်ယစ်ခြင်း ရှိ၏ ၊ ယင်း မာန်ယစ်ခြင်း ဖြင့် မေ့လျော့ယစ်မှူး
ကုန် သေဝါတို့သည် ကာယဒုစရိုက်ကို ပြုကုန်၏ ၊ ဝစီဒုစရိုက်ကို ပြု
ကုန်၏ ၊ မနေဝဒုစရိုက်ကို ပြုကုန်၏ ၊ ထို (နာခြင်း) အ
ကြောင်း ကို မပြတ်ဆင်ခြင် သေဝါထိုသူအား အနာကင်း ချိန်ဋ္ဌအနာ
ကင်း မှ မာန်ယစ်ခြင်း သည် အချင်း ခပ်သိမ်း မူလည်း ပျောက်
ကင်း ။ ခေါင်း ပါး ခြင်း မူလည်း ဖြစ်၏ ။

ရဟန်း တို့ ဤအကျိုး ထူး ကို စွဲ၍ `` ငါသည် နာခြင်း သဘော
ရှိ၏ ၊ နာခြင်း သဘောကို မလွန်ဆန် နိုင် ချေ `` ဟူ၍ မိန်း မဖြတ်စေ
ယောကျ်ား ဖြစ်စေ ၊ လူဖြစ်စေ ၊ ရဟန်း ဖြစ်စေ မပြတ်ဆင်ခြင်
အပ်၏ ။

ရဟန်း တို့ အဘယ်အကျိုး ထူး ကို စွဲ၍ ၊ `` ငါသည် သေခြင်း သဘော
ရှိ၏ ၊ သေခြင်း သဘောကို မလွန်ဆန်နိုင် ချေ `` ဟူ၍ မိန်း မဖြတ် စေ
ယောကျ်ား ဖြစ် စေ ၊ လူဖြစ် စေ ၊ ရဟန်း ဖြစ် စေ မပြတ်ဆင်ခြင်အပ်
သနည်း ။

ရဟန်း တို့ သတ္တဝါတို့အား အသက်ရှင် ချိန် ခွဲအသက်မခံ ယစ်
ခြင်း ရှိ၏ ၊ ယင်း အသက်မခံ ယစ်ခြင်း ဖြင့် မေ့လျော့ယစ် မှူး ကုန်
သော သတ္တဝါတို့သည် ကာယဒုဝဂိုက်ကို ပြုကျင့် ကုန်၏ ။ ဝဂိုက်ကို ပြု
ကျင့် ကုန်၏ ၊ မနေဘဲ ဒုဝဂိုက်ကို ပြုကျင့် ကုန်၏ ၊ ထို (သေခြင်း) အကြောင်း
ကို မပြတ်ဆင်ခြင် သော ထိုသူအား အသက်ရှင် ချိန် ခွဲယင်း အသက်မခံ
ယစ်ခြင်း သည် အချင်း ခပ်သိမ်း မူလည်း ပျောက်ကင်း ၏ ၊ ခေါင်းပါး
ခြင်း မူလည်း ဖြစ်၏ ။

ရဟန်း တို့ ဤအကျိုး ထူး ကို စွဲ၍ `` ငါသည် သေခြင်း သဘော ရှိ
၏ ၊ သေခြင်း သဘောကို မလွန်ဆန်နိုင် ချေ `` ဟူ၍ မိန်း မဖြတ် စေ ၊
ယောကျ်ား ဖြစ် စေ ၊ လူဖြစ် စေ ၊ ရဟန်း ဖြစ် စေ မပြတ်ဆင်ခြင်အပ်
၏ ။

ရဟန်း တို့ အဘယ်အကျိုး ထူး ကို စွဲ၍ ၊ `` ငါ၏ ချစ်အပ်မြတ် နှိအပ်
သော အရဘေး လုံး တို့နှင့် ရှင်ကွဲကွဲရခြင်း ၊ သေကွဲကွဲရခြင်း သည်
ဖြစ် ချေမည် `` ဟူ၍ မိန်း မဖြတ် စေ ၊ ယောကျ်ား ဖြစ် စေ ၊ လူဖြစ်
စေ ၊ ရဟန်း ဖြစ် စေ မပြတ်ဆင်ခြင်အပ်သနည်း ။

ရဟန်း တို့ သတ္တဝါတို့အား ချစ်ခင်အပ် မြတ်နိုး အပ် သော
 အရသာတို့၌လိုလား ၊ စွဲမက်ခြင်း ၊ ဆန္ဒရသာ ၊ ဖြစ်စွဲမက် သော သတ္တဝါ
 တို့သည်ကောယဒုစ ရိုက်ကိုပြုကျင့်ကုန်၏ ၊ ဝစီဒုစ ရိုက်ကိုပြုကျင့်ကုန်၏ ၊
 မနေသာဒုစ ရိုက်ကိုပြုကျင့်ကုန်၏ ၊ ထို (ကွဲခြင်း) အကြောင်း ကိုမပြတ်
 ဆင်ခြင် သောသူအား ချစ်အပ်မြတ်နိုး အပ် သော အရသာတို့၌လိုလား ၊
 စွဲမက်ခြင်း သည်အချင်း ခပ်သိမ်း မူလည်း ပျောက်ကင်း ၏ ၊ ခေါင်း
 ပါး ခြင်း မူလည်း ဖြစ်၏ ။

ရဟန်း တို့ ဤအကျိုး ထူး ကိုစွဲ၍ ။ ငါ၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုး အပ်
 သော အရသာအား လုံး တို့၌ ငွေငွေကွဲကွဲရခြင်း ၊ သေကွဲကွဲရခြင်းသည်
 ဖြစ်ချေမည် ။ ဟုမိန်း မဖြစ်စေ ၊ ယောကျ်ား ဖြစ်စေ ၊ လူဖြစ်စေ
 ရဟန်း ဖြစ်စေ မပြတ်ဆင်ခြင်အပ်၏ ။

ရဟန်း တို့ အဘယ်အကျိုး ထူး ကိုစွဲ၍ ။ ငါသည်ကံသဘာဝ ဖိမိ
 ဥစ္စာရှိ၏ ၊ ကံ၏အ မွေခံဖြစ်၏ ၊ ကံသဘာဝ အကြောင်း ရှိ၏ ၊ ကံသဘာ
 ဝ အဆွအမျိုး ရှိ၏ ၊ ကံသဘာဝကိုး ကွယ်မှီခိုရရှိ၏ ၊ ကောင်းသည့်
 ဖြစ်စေ မကောင်း သည်ဖြစ်စေ ငါပြုမိ သော ကံ၏အ မွေခံသဘာဝဖြစ်ရ
 ပေမည် ။ ဟုမိန်း မဖြစ်စေ ၊ ယောကျ်ား ဖြစ်စေ ၊ လူဖြစ်စေ ၊
 ရဟန်း ဖြစ်စေ မပြတ်ဆင်ခြင်အပ်သနည်း ။

ရဟန်း တို့ သတ္တဝါတို့အား ကောယဒုစ ရိုက် ၊ ဝစီဒုစ ရိုက် ၊
 မနေသာဒုစ ရိုက်သည် ရှိ၏ ၊ ထို (ကံ) အကြောင်း ကိုမပြတ်ဆင်ခြင်သော
 ထိုသူအား မကောင်း မှုသည်အချင်း ခပ်သိမ်း မူလည်း ပျောက်ကင်း

ခေါင်း ပါး ခြင်း မူလည်း ဖြစ်၏။

ရဟန်း တို့ ဤအကျိုး ထူး ကို ရွဲ၍ `` ငါသည်ကံသ ဝလှင် ဥစ္စ ဝ
ဂို၏ ၊ ကံ၏အ မွေခံဖြစ်၏ ၊ ကံသ ဝလှင်အ ကြောင့် ၊ ဂို၏ ၊ ကံသ ဝလှင်
ကိုး ကွယ်မှီခို ရ ဝဂို၏ ၊ ကောင့် ၊ သည်ဖြစ် စေ ၊ မ ကောင့် ၊ သည်
ဖြစ် စေ ၊ ငါပြုမိ သောကံ၏အ မွေကံသ ဝဖြစ် ရ မည် `` ဟူ၍ မိန်း မ
ဖြစ် စေ ၊ ယောကျ်ား ဖြစ် စေ ၊ လူဖြစ် စေ ၊ ရဟန်း ဖြစ် စေ ၊
မပြတ်ဆင်ခြင်အပ်၏။

ရဟန်း တို့ အရိယ ဝတပည့်သည် `` ငါတ ယောကံတည်း သ ဝ
လှင် အိုခြင်း သ ဘော ဝဂိုသည် ငါတ ယောကံတည်း သ ဝလှင် အိုခြင်း
သ ဘော ဝကို မလွန်ဆန် နိုင်သည် မဟုတ် ၊ စင်စစ် မူကား (ဤဘုံဘဝ
သို့) လ ဝခြင်း (တခြား ဘုံဘဝသို့) သွား ခြင်း စု တေခြင်း ပဋိ
သန္ဓေ နေခြင်း ဂိုသည့်သတ္တဝါဟူသ မှုအား လုံး တို့သည် အိုခြင်း သ
ဘော ဝဂိုကုန်၏ ၊ အိုခြင်း သ ဘော ဝကို မလွန်ဆန် နိုင်ကုန် ရေး `` ဟု
ဆင်ခြင်၏။

ထို (အိုခြင်း) အ ကြောင့် ကို မပြတ်ဆင်ခြင် သော ထိုသူ၏
မဂ်သည် ကောင့် ၊ စွ ဝဖြစ် ပေ လိုလ ဝ၏ ၊ ထိုအရိယ ဝတပည့်သည် ၊
ထိုမဂ်ကို မှီဝဲ၏ ၊ ပွား များ ၊ ကြိမ် ဖန် များ စွ ဝပြု၏ ၊ ထိုမဂ်ကို
မှီဝဲ သော ပွား များ သော ကြိမ် ဖန် များ စွ ဝပြု သော ထိုသူအား
သံ ယော ဝဇာ ဝတို့သည် အချင်း ခပ်သိမ်း ပျောက်ကင်း ကုန်၏ ၊ အ ဝဇာ
ကိန်း နေ သော ` အနုသယ ` တရား တို့သည် ကင်း ပြတ်ကုန်၏။

ကိုမှီဝဲ၏။ ပွား များ ၏။ ကြိမ်ဖန်များ ဝှောင်ပြု၏။ ထိုမက်ကိုမှီဝဲ သေ
ပွား များ သေ ဝှောင် ကြိမ်ဖန်များ ဝှောင်ပြု သေထိုသူအား သံယောဇဉ်
တို့သည်အချင်း ခပ်သိမ်း ပျောက်ကင်း ကုန်၏။ အစဉ်ကိန်း နေ သေ
`အနုသယ` တရား တို့သည်ကင်း ပြတ်ကုန်၏။

`ငါတယောက်တည်း သာလွင် ချစ်အပ်မြတ်နိုး အပ် သေခရာ
အား လုံး တို့နှင့်ရှင်ကွဲကွဲရခြင်း သေကွဲကွဲရခြင်း သည်ဖြစ်သည် မဟုတ်
စင်စစ် မူတား (ဤဘုံဘဝသို့) လာခြင်း (တခြား ဘုံဘဝသို့) သွား
ခြင်း စုတေခြင်း ပဋိသန္ဓေ နေခြင်း ရှိသည့်သတ္တဝါဟူသမျှအား လုံး
တို့သည် ချစ်အပ်မြတ်နိုး အပ် သေခရာရအား လုံး တို့နှင့်ရှင်ကွဲကွဲ
ခြင်း ၊ သေကွဲကွဲရခြင်း သည်ဖြစ် ချေ၏ `ဟုဆင်ခြင်၏။

ထို(ကွဲခြင်း) အကြောင်း ကိုမပြတ်ဆင်ခြင် သေထိုသူအား ၊
မက်သည် ကောင်း ဝှောင်ဖြတ် ပေပါလ၏။ ထိုအရိယာတပည့်သည်ထိုမက်
ကိုမှီဝဲ၏။ ပွား များ၏။ ကြိမ်ဖန်များ ဝှောင်ပြု၏။ ထိုမက်ကိုမှီဝဲ သေ
ပွား များ သေ ၊ ကြိမ်ဖန်များ ဝှောင်ပြု သေထိုသူအား သံယောဇဉ်
တို့သည်အချင်း ခပ်သိမ်း ပျောက်ကင်း ကုန်၏။ အစဉ်ကိန်း နေ သေ
`အနုသယ` တရား တို့သည်ကင်း ပြတ်ကုန်၏။

`ငါတယောက်တည်း သာလွင် ကံသာလွင် ဖိဖိဥစ္စာ ရှိသည်။ ကံ
၏အမွေခံဖြစ်သည်ကံသာလွင်အကြောင်း ရှိသည် ကံသာလွင်အမွေ
အမျိုး ရှိသည် ကံသာလွင် ကိုး ကွယ်မှီခိုရသော်လည်း ကောင်း သည်

ဖြစ်စေ၊ မကောင်း သည်ဖြစ်စေ၊ ငါပြုမိ သေခံကံ၏ အမွေခံဖြစ်သည် မဟုတ်၊ စင်စစ်မူကား (ဤဘုံဘဝသို့) လာခြင်း (တခြား ဘုံဘဝသို့) သွားခြင်း စုတေခြင်း ၊ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်း ၊ ရှိသည့်သတ္တဝါဟူသမျှအား လုံး တို့သည်ကံသလှင် မိမိ ဥစ္စာ ရှိကုန်၏ ၊ ကံ၏အမွေခံဖြစ်ကုန်၏ ၊ ကံသလှင် အကြောင်း ရှိကုန်၏ ၊ ကံသလှင်အဆွေအမျိုး ရှိကုန်၏ ၊ ကံသလှင် ကိုး ကွယ်မှီခိုရာ ရှိကုန်၏ ၊ ကောင်း သည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်း သည်ဖြစ်စေ၊ ပြုမိ သေခံကံ၏အမွေခံတို့သဘာဝဖြစ်ကြလိမ့်မည် ။ ဟုဆင်ခြင်၏ ။

ထို (ကံ) အကြောင်း ကို မပြတ်ဆင်ခြင် သောထိုသူအား မဂ်သည် ၊ ကောင်း စွာဖြစ် ပေပါလ၏ ။ ထိုအရိယာတပည့်သည် ထိုမဂ်ကိုမှီဝဲ၏ ၊ ပွားများ၏ ၊ ကြိမ်ဖန်များ စွာပြု၏ ၊ ထိုမဂ်ကိုမှီဝဲ သောပွားများ သေကြိမ်ဖန်များ စွာပြု သောထိုသူအား သံယောဇဉ်တို့သည်အချင်း ခပ်သိမ်း ပျောက်ကင်း ကုန်၏ ၊ အစဉ်ကိန်း နေသော အနုသယ တရား တို့သည် ကင်း ပြတ်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏) ။

- သဘောတရား တို့ဖြစ် ပေပါလတိုင်း သောအခြင်း အရာအား ဖြင့်သတ္တဝါတို့သည် နာခြင်း သဘော ရှိကုန်၏ ၊ အိုခြင်း သဘော ရှိကုန်၏ ၊ ထိုမှတစ်ပါး သေခြင်း သဘော ရှိကုန်၏ ၊ ပုထုဇဉ်တို့သည် (ထိုသဘောကို) စက်ဆုပ် ရွံရှာ ကုန်၏ ။

- ငါသည်လည်း ဤသို့ (အိုခြင်း စသော) သဘော ရှိသည့်သတ္တဝါတို့၌ ၊ ထို (အိုခြင်း စသော) သဘောကို စက်ဆုပ် ရွံရှာ ငြား အံ့ ၊ ဤသို့ ၊ စက်ဆုပ် ရွံရှာ နေသော ငါအား ထိုစက်ဆုပ် ရွံရှာ မှုသည် မလျော် ကန်ရာ ။

- ဤသို့ နေ သေ ဘထို ငါသည် ဥပဓိကင်း ရာတရား (အရဟတ္တ ဖိုလ်) ကိုသိ၍ အနာကင်း ခြင်း ခွင့် ၎င်း ၊ ပျိုမှတ်ခြင်း ခွင့် ၎င်း အသက်ရှင်ခြင်း ခွင့် ၎င်း ၊ ဖြစ် ပေပါလသည့် မာန် ယင်ခြင်း အလုံး စုံတို့ကို နှိပ်ဝက်လွင်း မိုး နိုင်၏ ၊ ကာမဂုဏ်မှထွက် မြေခက်ခြင်း ကို ဘေး မရှိ သေဘာအား ဖြစ်ရှုမြင်၍ နိဗ္ဗာန် ကိုမြင် သေဘထို ငါအား အား ထုတ်ပျံ့ဖြတ် ပေပါ ခဲ့ပြီ။
- ငါသည် ယခုအခါ ကာမဂုဏ်တို့ကို မှီဝဲ ရန် မထိုက် တော့ ဝေခွ ၊ မြတ် သေဘာအကျင့် သာလွင်လည်း လျော့ ဝင်း ရာ ဝှိုသည် ဖြစ်၍ (သာသနာ တော်မှ) မဆုတ် နင်း တော့အံ့သတည်း ။

အဘိဏ္ဍသုတ်

(ဋီကာနသုတ်)

ရဟန်း တို့သမဏဗြစ် စေဗြာဟ္မဏဗြစ် စေနတ်ဗြစ် စေ
မာရ်နတ်ဗြစ် စေ၊ ဗြဟ္မာဗြစ် စေ၊ လောကဋ္ဌမည်သူမဆို တေဝင်္ဂတ
ဗျံမရကေဝင်း သေဝအရဝတို့သည်ဤ ငါး မျိုး တို့တည်း။

အဘယ်ငါး မျိုး တို့နည်း ဟုမူ —

အိုတတ် သေဝသ ဘောတရား သည် `` မအိုပါစေလင့် `` ဟု
သမဏဗြစ် စေဗြာဟ္မာဏဗြစ် စေ၊ နတ်ဗြစ် စေ၊ မိရ်နတ်ဗြစ်စေဗြဟ္မာဗြစ်
စေလောကဋ္ဌ မည်သူမဆို တေဝင်္ဂတဗျံမရကေဝင်း သေဝအရဝ ပေတည်း။

နာတတ် သေဝသ ဘောတရား သည် `` မနာဖျား စေလင့် ``
ဟူ၍။ ပ။

သေတတ် သေဝသ ဘောတရား သည် `` မသေပါစေလင့် ``
ဟူ၍။ ပ။

ကုန်တတ် သေဝသ ဘောတရား သည် `` မကုန်ဆုံး ပါစေလင့် ``
ဟူ၍။ ပ။

ပုဂံစီး တတ် သေဝသ ဘောတရား သည် `` မပုဂံစီးပါစေလင့် ``
ဟူ၍သမဏဗြစ် စေ၊ ဗြာဟ္မာဏဗြစ် စေ၊ နတ်ဗြစ် စေ၊ မိရ်
နတ်ဗြစ် စေ၊ ဗြဟ္မာဗြစ် စေ၊ လောကဋ္ဌ မည်သူမဆို တေဝင်္ဂ
တဗျံမရကေဝင်း သေဝအရဝ ပေတည်း။

ရဟန်း တို့အကြား အမြင် မရှိ သေပုထုဇာဉ်အား အိုတတ် သေဝ
သ ဘောတရား သည်အိုခဲ့၏။ အိုတတ် သေဝသ ဘောတရား အိုသည်ရှိ သေဝ်ထိုပု
ထုဇာဉ်သည်ဤသို့မဆင်ခြင် နိုင်။ ၂၂၁၀၂

“အိုတတ် သေဝသ ဘောဘဂဝါး သတ္တဝါတ ယေဘက်တည်း အား
သဘာဝသတ္တိ မဟုတ် ၊ စင်စစ် မူကား (ဤဘုံဘဝသို့) လာခြင်း ၊
(တပါး သေဘုံဘဝသို့) သွား ခြင်း စု ဖောခြင်း ပဋိသန္ဓေ နေ
ခြင်း ဂှိသည့်သတ္တဝါတို့သ မှအား လုံး တို့အား အိုတတ် သေဝသ ဘော
ဘဂဝါး သည်အို၏ ။ အိုတတ် သေဝသ ဘောဘဂဝါး သည်အိုသည့် ဂှိသေဝ
ဝါသည့်သ ဝပု ဆွေး ခဲ့မှု ပင်ပန်း ခဲ့မှု ငို ခြွေး ခဲ့မှု ရင်ပတ်စဉ်တီး
မြစ်တမ်း ခဲ့မှု တွေ ဝေမိန်း မေ ဝခြင်း သို့ ရေ ဝက် ခဲ့မှု ဝါသည့် ၊
ထမင်း လည်း မစား လိုရ ဝါ ၊ ခန္ဓာ ဝကိုယ်သည့်လည်း အဆင်း မလှ
ခြင်း သို့ ရေ ဝက် လေ ရ ဝ၏ ။ အလုပ်အကိုင်တို့လည်း မဖြစ် နိုင်ကုန်
ရ ဝါ ၊ ရန်သူတို့လည်း ဝမ်း မြေ ဝက်ကုန် ရ ဝ၏ ။ မိတ် ဆွေတို့လည်း
ဝမ်း နည်း ကုန် ရ ဝ၏ “ ဟု (မဆင်ခြင် နိုင်) ။

အိုတတ် သေဝသ ဘောဘဂဝါး သည်အိုသည့် ဂှိ သေဝထို ပုထုဇ ဝ ဝြံ
သည့် ပု ဆွေး ၏ ၊ ပင်ပန်း ၏ ၊ ငို ခြွေး ၏ ၊ ရင်ပတ်စဉ်တီး ငိုမည်
တမ်း ၏ ၊ တွေ ဝေခြင်း သို့ ရေ ဝက်၏ ။

ရဟန်း တို့အကြား အမြင် နည်း ပါး သေ ဝဤ ပုထုဇ ဝ ဝြံ ပုဂ္ဂိုလ်
ကိုအဆိပ် ဂှိ သေ ဝ သေ ဝက ဝြေ ဝ ဝင်္ဂ စူး ဝင်သည့်ဖြစ်၍ မိ မိကိုယ်ကို
ပင်လျှင် ပု ပန် စေတတ်သူဟူ၍ ဆိုအပ်၏ ။

ရဟန်း တို့ နေ ဝက်တမျိုး ကား အကြား အမြင် ပ ဂှိ သေ ဝ ၊
ပုထုဇ ဝြံအား န ဝတတ် သေ ဝသ ဘောဘဂဝါး သည် န ဝ ခဲ့၏ ။ ပ ။

သေတတ် သေ ဘသ ဘော ဘတ ရ ဘး သည် သေ ခဲ့၏ ။ ပ ။ ကုန်တတ် သေ ဘ
သ ဘော ဘတ ရ ဘး သည်ကုန် ခဲ့၏ ။ ပ ။ ပျက်တတ် သေ ဘသ ဘော ဘတ ရ ဘး
သည် ပျက် ခဲ့၏ ။ ပျက်တတ် သေ ဘသ ဘော ဘတ ရ ဘး သည် ပျက်သည် ဤ သော်
ထို ပုထုဇ ဉ်သည်၍ သို့မဆင်ခြင် နိုင် ။

“ ပျက်တတ် သေ ဘသ ဘော ဘတ ရ ဘး သည် ငါ့တ ယောက်ျားအ ဘး
သ ဘ ပျက်သည် မဟုတ် ။ စင်စစ် မူက ဘး (ဤဘုံဘဝ သို့) လ ဘခြင်း ။
(တပါး သေ ဘဘုံဘဝ သို့) သွ ဘး ခြင်း စု တေခြင်း ။ ပ ဋိသ န္ဓနေ
ခြင်း ဤသည်သတ္တ ဝါဟူသ မှအ ဘး လုံး တို့အ ဘး ပျက်တတ် သေ ဘသ ဘော
တ ရ ဘး သည် ပျက်၏ ။ ပျက်တတ် သေ ဘသ ဘော ဘတ ရ ဘး သည် ပျက်စီး
သည် ဤသော် ငါသည်သ ဘ ပူ ဆွေး ခဲ့မူ ပင် ပန်း ခဲ့မူ ငို ကြွေး ခဲ့မူ ။
ရင် ပတ် စည်တီး မြည်တမ်း ခဲ့မူ တွေ ဝေ မိန်း မေ ဘခြင်း သို့ရာက်
ခွဲမူ ငါသည်ထ မင်း လည်း မစ ဘး လို ရ ဘ ။ ခန္ဓ ဘကိုယ်သည်လည်း အ
ဆင်း မလှခြင်း သို့ ရေ ဘက် လေ ရ ဘ၏ ။ အလုပ်အကိုင် တို့လည်း မဖြစ်
နိုင်ကုန် ရ ဘ ။ ရန်သူတို့လည်း ဝမ်း မြေ ဘက်ကုန် ရ ဘ၏ ။ မိတ် ဆွေ
တို့လည်း ဝမ်း နည်း ကုန် ရ ဘ၏ “ ဟူ၍ (မဆင်ခြင် နိုင်) ။

ပျက်တတ် သေ ဘသ ဘော ဘတ ရ ဘး ပျက်သည် ဤ သော် ထို ပုထုဇ ဉ်
သည် ပူ ဆွေး ၏ ။ ပင် ပန်း ၏ ။ ငို ကြွေး ၏ ။ ရင် ပတ် စည်တီး မြည်
တမ်း ၏ ။ တွေ ဝေ ခြင်း သို့ ရေ ဘက်၏ ။

ရဟန်း တို့အကြ ဘး အမြင် နည်း ပါး သေ ဘ၍ ပုထုဇ ဉ် ပုဂ္ဂိုလ်
ကိုအဆိပ် ဤ သေ ဘ ။ သေ ဘက ငြေ ဘင် စူး ဝင်သည်ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကို

ပင်လျှင် ပူပန် စေတတ်သူဟူ၍ဆိုအပ်၏။

ရဟန်း တို့အကြား အမြင်ရှိ သော ဘာဂိုယာ ဘုရား သော ဘာဂိုယာ ဘုရား အတတ် သော ဘာဂိုယာ ဘုရား သည် အိမ်မှ အိမ်တတ် သော ဘာဂိုယာ ဘုရား ၊ အိမ်သည် ရှိ သော ဘာဂိုယာ ဘုရား သည် သည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏။

“ အိမ်တတ် သော ဘာဂိုယာ ဘုရား သည် ငါတို့ ယေဘုယျ စည်းစိမ် အား သိ အိမ်သည် မဟုတ် ၊ စင်စစ် မူကား (ဤ ဘုံဘဝ သို့) လာခြင်း (တပါး သော ဘုံဘဝ သို့) သွား ခြင်း စု စောခြင်း ၊ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်း ရှိသည် ၊ သတ္တဝါ ဟူသော အား လုံး တို့အား အိမ်တတ် သော ဘာဂိုယာ ဘုရား သည် အိမ် ၊ အိမ်တတ် သော ဘာဂိုယာ ဘုရား သည် အိမ်သည် ရှိ သော ဘာဂိုယာ ဘုရား သို့ ဆွေး ခဲ့ ၊ ပင် ပန်း ခဲ့ ၊ ငို ကြွေး ခဲ့ ၊ ရင်ပတ် ဝတ်တီး ၊ မြည်တမ်း ခဲ့ ၊ တွေ ဝေ မိန်း မေ ခြင်း သို့ ရောက် ခဲ့ ၊ ငါသည် ယမင်း လည်း မစား လိုရ ၊ ခန္ဓာ ကိုယ် သည် လည်း အဆင်း မလှ ခြင်း သို့ ရောက် လေရ ၊ အလုပ် အကိုင် တို့လည်း မဖြစ် နိုင် ကုန် ရ ၊ ရန်သူ တို့လည်း ဝမ်း မြေ ဘက် ကုန် ရ ၊ မိတ် ဆွေ တို့လည်း ဝမ်း နည်း ကုန် ရ ၊ “ ဟု (ဆင်ခြင် ၍) ။

အိမ်တတ် သော ဘာဂိုယာ ဘုရား အိမ်သည် ရှိ သော ဘာဂိုယာ ဘုရား သည် မပူ ဆွေး မပင် ပန်း မငို ကြွေး ရင်ပတ် ဝတ်တီး မမြည်တမ်း တွေ ဝေ ခြင်း သို့ မရောက် ။ ရဟန်း တို့အကြား အမြင်ရှိ သော ဘာဂိုယာ ဘုရား ကို အစိတ် ရှိ သော သောက ငြော ဘင်္ဂို ထုတ် နှုတ် သူဟူ၍ ဆိုအပ်၏ ။ ယင်း ငြော ဘင်္ဂို စူးဝင် သော အကြား အမြင် နည်း ပါး သော ပုထုဇာ ညီသည် မိမိကိုယ်ကို ပင်လျှင် ပူ လေ ဘင် စေ၏ ၊ သောက ငြော ဘင်္ဂို စူး ဝင် သော ဘာဂိုယာ ဘုရား သည် မိမိ ကိုယ်ကို ပင်လျှင် ငြိမ်း အေး စေ၏ ။

ရဟန်း တို့ နေ ဘက်တမျိုး ကား အကြား အမြင် ရှိ သော
 အရိယဘဝပည့်အား နဘတ် သေသ ဘောဘဝရား သည် နာခဲ၏။
 ပ။ သေတတ် သေသ ဘောဘဝရား သည် သေခဲ၏။ ပ။ ကုန်တတ် သေ
 သ ဘောဘဝရား သည်ကုန် ခဲ၏။ ပ။ ပုဂံတတ် သေသ ဘောဘဝရား
 သည် ပုဂံ ခဲ၏။ ပုဂံတတ် သေသ ဘောဘဝရား ပုဂံသည် ရှိ သော် ၊
 ထိုအရိယဘဝပည့်သည် ညှိ ဆင်ခြင် နိုင်၏။

“ ပုဂံတတ် သေသ ဘောဘဝရား သည် ငါတ ယေဘက်တည်း
 အား သာ ပုဂံသည် မဟုတ် ၊ စင်စစ် မူကား (ဤဘုံဘဝသို့) လာခြင်း
 (တရား သေဘုံဘဝသို့) သွား ခြင်း စုတေခြင်း ပဋိသန္ဓေ နေ
 ခြင်း ရှိသည့်သတ္တဝါတို့သမ္ဘာအား လုံး တို့အား ပုဂံတတ် သေသ ဘော
 ဘဝရား သည် ပုဂံ၏။ ပုဂံတတ် သေသ ဘောဘဝရား ပုဂံသည် ရှိသော်
 ငါသည် သာပူဆွေး ခဲမှု ၊ ပင်ပန်း ခဲမှု ၊ ငိုကြွေး ခဲမှု ၊ ရင်ပတ်
 ဝတ်တီး မြည်တမ်း ခဲမှု တွေ ဝေမိန်း မေခြင်း သို့ ရေခဲခဲမှု ၊
 ငါသည် ထမင်း လည်း မစား လိုရ ၊ ခန္ဓကိုယ်သည်လည်း အဆင်းမ
 လှခြင်း သို့ ရေခဲခဲ လေရ ၊ အလုပ်အကိုင်တို့လည်း မဖြစ် နိုင်ကုန်
 ရ ၊ ရန်သူတို့လည်း ဝမ်း မြေခဲကုန် ရ ၊ မိတ်ဆွေတို့လည်း
 ဝမ်း နည်း ကုန် ရ ၊ “ ဟု (ဆင်ခြင်၏) ။

ပုဂံတတ် သေသ ဘောဘဝရား ပုဂံစီး သည် ရှိ သော် ၊
 ထိုအရိယဘဝပည့်သည် သာပူဆွေး မပင်ပန်း မငိုကြွေး ရင်ပတ်ဝတ်
 တီး မမြည်တမ်း တွေ ဝေခြင်း သို့မ ရေခဲခဲ ။

ရဟန်း တို့အကြား အမြင် ရှိ သော ဘ၍ အရိယ ဘဝ ပညာကို အစီရိ ဝေါ သော ဘက ငြော ဝင်္ဂကို ထုတ် နှုတ် သော ဘသုဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

ယင်း သော ဘက ငြော ဝင်္ဂစူး ဝင် သော ဘအကြား အမြင် နည်း ပါးသော ပုထုဇ ဉ်သည် မိ မိကိုယ်ကို ပင်လျင် ပူ လော ဝင် စေ၏။ သော ဘ ငြော ဝင်္ဂ မ ဝူ ။ ဝင် သော ဘအရိယ ဘဝ ပညာသည် မိ မိကိုယ်ကို ပင်လျှင် ငြိမ်း အေး စေ၏။

ရဟန်း တို့သ မဏဖြစ် စေ ဗြောဟ္မဏဖြစ် ဝေ နတ်ဖြစ် စေ မာ ဝါ နတ် ဖြစ် စေ ဗြဟ္မ ဘဖြစ် စေ လော ဘက ဌ မည်သူ မဆို တော ဝင်္ဂတ၍ မရ ကော ဝင်း သော ဘအရ ဝါ တို့သည် ငါး မျိုး တို့တည်း ဟု (မိန့် တော် မူ၏) ။

ဤ လော ဘက ဌ ပူ ဆွေး ခြင်း ငို ငြေး ခြင်း ဖြင့် အကျိုး အနည်း ငယ် မှုလည်း စင်စစ် မရ နိုင် ။ ပူ ဆွေး ဆင်း ရဲ သော ဘတို့ကို ရန်သူတို့ သိ၍ ဝမ်း မြေ ဝက်ကုန်၏။

အကြင် အခါ ဌကား အ ကြော ဝင်း ကို ဆုံး ဖြတ်ခြင်း ဌသိ သော ဘပညာ ရှိသည် ဘေး ရန်တို့ ကြော ဝင်္ဂ မတုန် မလှုပ် (ထိုအခါ ဌ) ရန်သူတို့ သည် ထို ပညာ ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဂွေး မူအတိုင်း မ ဖောက်ပြန် သော မျက် ဌါ ကို တွေ့မြင် ရ၍ ဆင်း ရဲကုန်၏။

ဂုဏ် ကျေး ဇူးကို ချီး မွမ်း သဖြင့် ဖြစ် ဝေ ။ တန် ခိုး ရှိ သော မန္တန် ကို ဝုတ်အံသ ရဇ္ဇ ဝယ်သဖြင့် ဖြစ် စေ ။ ကော ဝင်း မွန် သော ဘဝကား ကို ပြော ဆို၍ ဖြစ် စေတံ ဆိုး လက် ဆောင် ပေး သဖြင့် ဖြစ် စေ ။

မျိုး ရိုး စဉ်ဆက်ကို ပြသဖြင့် ဖြစ် ဝေ အကျိုး ရ နိုင် သ မှု အရ ဝါ ဌ အ ဘေး ထုတ် ရ ဝါ ။

ငါ့သေင်္ဂဏ်း ၊ အခြား သူ့သေင်္ဂဏ်း (မအိုခြင်း
စသော) ထိုအကျိုး ကိုမရအပ်ဟူ၍ အကယ်၍ သိခဲ့မူ ငါ့သည် ဝဋ်၌
တည်နေစေသော ကံကို မြဲမြံစွာ အား ထုတ်အပ်ပြီ ၊ ယခု အခါ၌
အဘယ်သို့လျှင် ပြုစောအံ့နည်း ဟု ဆင်ခြင်၍ ပူဆွေးခြင်း မရှိဝဲ
သည်းခံရသတည်း ။

အသေင်္ဂဏ်း တွင် အားပြန်စွာ ရေးဦးစီပြော
•• ခြင်္စိထိုက်
အန္တောသေ - ရန်သူရန် •
ပြီး၏။

JE
အ